

Epilógus

2009 május 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Bevezették a katonát. Egyenes tartású, talán húszesztendős legény, viselkedése kifogástalan. A börtön nem látszott rajta, de hiszen nem is divat manapság a rabok sanyargatása, annyi különös esemény után, amik itt a tavasz óta történtek. A szabványos jelentkezés után mindenkit kiküldött, csak négyszemközt szólalt meg.

-Ülj le, fiam. Igen, oda, vagy ahová akarsz. Azért vagy itt, hogy beszámolj engedetlenségedről, én pedig, hogy meghallgassalak, és ítéljek. De ma valahogy semmi kedvem ítélkezni, gondolom, neked sem sürgős. Tudod mit? Beszélj bármiről, amiről akarsz, amit fontosnak tartasz dolgoddal kapcsolatban. Majd kérdezek, ha jónak látom.

-Parancsodra, uram. Azon a szomorú napon, mint tudod, elvégeztem kiszabott feladatomat. Akkor még egyáltalán nem tudtam, mi történik, pusztán a sok vér zavart, hiszen újonc voltam. Neveltetésem átsegített viszolygásomon, de ami azután történt, teljesen kiforgatta addigi énemet. Az égi jelenségek csak megdöbbenettek, mint bárki másét. Este zavarodottan tértem szállásomra, és úgy éreztem, nem fogok elaludni, de az álom hirtelen leterített. Helyesebben nem is álom volt az, mert elevebben láttam és hallottam, mint most és bármikor addigi életemben. Egy mezőn találtam magamat, de különös mező! Dús fűvön oroszlánok és juhok legelészték vegyesen, különös szépség, ismeretlen fajtájú madarak és vadászsólymok csipegették ugyanegy fának a mézédés gyümölcsét. Ha egész életemben semmit sem látok, ha egy hordóba zárva töltök el hetven esztendő, és ez a látvány egyszer is megjelenik nékem, boldogan halok meg. De ez csak a kezdet volt. Mert az állatok mellől felállt egy alak, és intett nekem, hogy menjek közelebb. Engedelmeskedtem, és közeledve döbbenet ismertem fel. Úgy állt ott, ahogyan a keresztéről levették, azon véresen, csatakosan, mégis: maga az élet! Szörnyő félelem terített le, hiszen láttam az általam okozott csúf sebeket, és éreztem, hogy addig elképzelhetetlen hatalom tekint rám. Kínomban a földet rágtam, és szerettem volna el-süllyedni vagy elfutni, ugyanakkor tudtam, hogy nincs hová. Rettegve néztem fel, és ott voltam előtte, pedig mikor lezuhantam, jó futamodásnyi volt a távolság köztünk. Megpróbáltam az arcába nézni, és amikor megláttam, lassan megnyugodtam. Megszólint: -Antonius, miért rettegsz?- Összeszedve bátorságomat feleltem: -Hiszen tudod Uram, mit tettem ellened! - Tudom és tudtam, mit tettél és mit gondoltál, előbb, mint te. De nyugodj meg, bűneid megbocsájtattak.- Akkortól hallottam a körben motoszkáló állatok nesztét, a madarak énekét és a szellő susogását, mert addig csak láttam. És beszélgettünk hosszan mindenféléről, mert meg-engedte, hogy kérdezzek, olyat is, ami máskor balgaságnak tűnne.

-Mondott egyszer valami olyat, hogy „adjátok meg a császárnak ami a császáré”, ugye jól tudom?

-Úgy van, uram, és erről is szó volt látásomban, mert vigasztalt engem azzal, hogy jó katonaként teljesítettem a kötelességemet, és nem tudtam, mit teszek. Ész szerint ez nem így van, hiszen ismerhettem volna tanításait, de valahogy ez nem számított.

-Hogyan van ez: elkövetted ellene a bűnt, és nem számít? Megkegyelmezett, mint én Barab-básznak?

-Valahogy úgy. Nem tudom szavakkal kimondani, de jól hasonlítasz.

-Na ide figyelj. Felejtsd el, hogy ki vagyok én és te. Felmentelek a köteles tisztelet alól, úgy beszélj, ahogy legjobban kifejezheted magad.

-Akkor kérdezz, uram.

-Ismerem a tanítását, előhozattam mindenkit, aki bármit is tudott vele kapcsolatban. Kikérdeztem töviről-hegyire Pétert, Márkot, valamennyit. Sőt az sem titok, hogy feleségem rég megkeresztelkedett. Most ami következik, köztünk maradjon. Megkértem valamennyi tanítványt, hogy kereszteljen meg engemet is. Mindahányan elutasítottak. Különböző okokkal, de egy sem vállalta. És ezt nem értem. Ha igaz az, hogy a bűnösök megtérítésére jött közeink, és én kétségtelenül súlyos bűnt követtem el, miért nem részesülhetek abból, amiből bármelyik alattam szolgáló részeltetett? Mond, neked van hatalmad a keresztelésre?

A katona magába száll, az úr türelmesnek látszik. Némi szünet után megszólal a fiú:

-Igen, ? megadta a hatalmat, hogy kereszteljek. De előtte nehezett kérdeztél.

-Katona vagy, nem? Tudnod kell egyenesen beszélni!

-Mint katona, várom parancsodat.

-Antonius, ne bosszants! Nyilván nem mint katonám vagy itt. Lelkem üdve a tét, és nem számítanak evilági dolgok. Kérj, amit akarsz, de segíts, hogy Jézus követője lehessek!

-Engedelmeddel: sok minden tudást kaptam azon az éjszakán közvetlenül tőle, de nem mindet szóban kifejezve. Nem mondta ki, hogy keresztelhetek, mégis tudom. Nem mondta ki, hogy Poncius Pilátust nem szabad megkeresztelni, mégsem merem vállalni. Úgy, ahogy más-nak sem, úgy nekem sem jelentette ezt ki, sőt buzdított a sokaság megtérítésére.

-Akkor vegyük sorjában. Bálványokat imádtam, de már nem teszem. Gazdag vagyok, de már nem ragaszkodom semmihez. Ítélem, de hivatalomról szívesen lemondok. Hóhétkézre adtam a Megváltót, tehát elkövettem a legsúlyosabb bűnt, hát kinek van szüksége a kegyelemre, ha nem nekem? s mindenki megkaphatja, csak éppen én nem?

-Had helyesbítselek, uram. Te nem adtad hóhétkézre ?t.

-Mit beszélsz, Antonius? Én már csak tudom!

-Emlékezzél vissza: a tömeg ítélte, te visszavonultál. Mosom kezeimet, mondtad. Jól értsd meg: ha elítélted volna, lenne mit megbocsájtani, és én szívesen tenném dolgomat, megkeresztelnélek. De te, bár teljes hatalmaddal jelen voltál, nem tettél semmit, sem oda, sem vissza. Megmenthetted volna, és akkor másképp teljesül az Írás. Elítélhetted volna, és bocsánatot nyernél, hiszen ítéleted csak egy gyarló embert sújthat. De te kívül maradtál a történeten: nem tudok mit kezdeni veled!

-Antonius! Kétségbe kell hogy essem? Az nem lehet, hogy bárki elnyerheti a kegyelmet, csak éppen én nem. De

mégis, kell lennie kiútnak, hiszen a tanítás egyértelmű? – s Pilátus a dühroham és a sírás között kapkod a szavak után.

-Semmiképpen ne ess kétségbe, uram. Mondtam, hogy én nem tudok mit kezdeni veled, de maga az Úr sem tud addig, amíg te magad meg nem változol. Senki el nem kárhozik, hacsak nem saját hibájából. Tedd amit mondok: vedd el eddigi életedet, s szegődj János mellé, szolgálj neki nehéz munkájában. A többi jön magától.

-Azt hiszem, megértettelek, fiam. Jól van, ezeken el fogok gondolkodni, s holnap döntök mindkettőnk ügyében. Most elmehetsz.

De nem döntött, mert nem volt bátorsága. S Poncius Pilátusnak nincs nyugta azóta sem. Milliók emlegetik naponta a hiszekegyben, de szerepe nem több mint egy kilométerké. S a figyelmeztetés, hogy a langyosat kiköpi az Úr.

Pogány István

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló